

Васко. (Като влиза). А, Шейтанъ, ти ли си? . .

Шейтанъ. Не питай! Страшно съмъ гладенъ. . . . Я дай петъ стотинки да си купя хлѣбъ, че инѣкъ по дяволитѣ отивамъ. . . .

Васко. Страшенъ си хаплю. . . . че яшъ парцали! . . .

Шейтанъ. По добръ дай да изямъ твоитѣ книжни парцали — инѣкъ не ще могатъ да направятъ други книги отъ тия парцали. . . . Е!

Васко. Наистина, червата ми постоянно се оплакватъ отъ гладъ! Прѣди единъ день съмъ ялъ. Снощи ядохъ само зѣле. . . .

Шейтанъ. Азъ пъкъ още нищо. Прѣди малко ядохъ бой. Единъ стражаринъ насмалко не ме прѣби. . . .

Васко. Че защо това? Не можа ли да побѣгнешъ? . . .

Шейтанъ. (Шеговито). Минаваше една дама; азъ взехъ та я замѣрихъ съ една топка калъ. . . (Смѣе се). И хопъ, цапнахъ я за шията! . . .

Васко. (Духа си на ръцѣтъ и трепери отъ студъ). Студено. . . . Ехъ, да има огънь. . . .

Шейтанъ. (Като трепери цѣлъ). Проклетата зима! Студъ. . . Сѣкашъ чез амръзвамъ. . . Васко, знаешъ ли? — да идемъ нѣгдѣ да се постолимъ. . . (Хваща го за ръката).

Васко. (Като се дърпа и отказва). Не отивамъ. И безъ това пакъ ще измръзнемъ. А знаешъ ли що? Малко да се поборимъ и ето ще се стоплимъ! (Захвърля вѣстниците настрана и захваща да се боричка съ Шейтана).